

HỒI THỨ MỘT TRĂM BẢY MƯƠI LĂM VƯƠNG CÔNG LA SÁT CỬNG HAI BÈ

Bọn Hỏa thương thủ đồng thanh lớn tiếng đáp:
- Dám làm! Dám làm! Giết người, cướp của, đoạt đàn bà con gái, có chi mà chẳng dám làm?

Tô Phi Á cả mừng nói:

- Thế là hay lắm! Ta còn sợ các người là những tên tiểu quỷ nhất gan không dám làm đại sự. Vậy ta cho các người uống rượu để thêm phần hăng hái. Này này! Các người hãy xuống hầm rượu lấy Phục đặc gia tửu lên đây.

Nguyên dưới hầm Liệp cung của Sa hoàng có chứa thứ rượu nguyên chất cất đã mấy chục năm, cực kỳ quý giá. Thứ rượu đặc biệt này chỉ để cho Sa hoàng, Hoàng hậu, Công chúa, Hoàng tử cùng mấy bậc vương công đại thần hưởng dụng. Còn bọn Hỏa thương thủ chẳng bao giờ được nếm một giọt. Nay Tô Phi Á mệnh lệnh ban ra cho uống thứ rượu này, bọn binh sĩ sung sướng, hoan hô rầm trời.

Mấy chục tên binh sĩ lập tức chạy xuống hầm lấy rượu.

Chỉ trong khoảnh khắc rượu đã đem ra quảng trường. Bọn binh sĩ bẻ cổ những bình Phục đặc gia tửu ngửa mặt lên mà nốc một hồi cực kỳ khoan khoái.

Chúng cao hứng lớn tiếng hô:

- Tô Phi Á! Nữ Sa hoàng! Hô là! Hô hô là!

Nguyên tiếng La Sát "Hô là" cũng như "Vạn tuế" ở tiếng Trung Quốc.

Vì Tiểu Bảo tuy chẳng hiểu gì, nhưng thấy bọn binh sĩ vừa nốc rượu một cách khoan khoái, vừa lớn tiếng hoan hô, gã cũng hô theo:

- Tô Phi á! Nữ Sa hoàng! Hô là! Hô hô là!

Gã kéo tay Tô Phi Á nói:

- Bảo bọn chúng..., sáu tên tiểu đội trưởng... giết đi... đừng để mối lo về sau.

Tô Phi Á nhận ra gã nói đúng liền đồng dạ tuyên bố:

- Hỡi các vị dũng sĩ nước La Sát! Hãy nghe ta nói đây. Ta ra lệnh cho các người đi giết bọn phú ông, cướp tiền bạc, đoạt đàn bà con gái nhưng Hoàng thái hậu không cho, mới phái bọn khốn kiếp này đến để trị tội các người đó.

Nàng vừa nói vừa trở vào sáu tên chánh phó tiểu đội trưởng bị điểm huyết nằm lẫn dưới đất.

Lập tức mười mấy tên Hỏa thương thủ rút bội đao ra, lớn tiếng hô:

- Giết chết quân khốn kiếp!

Mười mấy thanh trường đao chém xuống. Sáu tên chánh phó tiểu đội trưởng chết không kịp ngáp.

Nguyên bọn người La Sát bản tính thô bạo, lại uống Phục đặc gia tửu vào, toàn thân nóng ran, chúng thấy sáu tên chánh phó tiểu đội trưởng máu đỏ thịt bay, lại lớn tiếng reo:

- Giết quân khốn kiếp! Cướp tiền, đoạt đàn bà con gái!

Tô Phi Á lại nói:

- Các người hãy đến bảo bọn Hỏa thương thủ trong mười chín doanh kia cùng làm đại sự. Tên đội trưởng nào không chịu nghe theo, cứ việc hạ sát ngay lập tức.

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Kể đến bọn quý tộc, tướng quân, đại thần bướng bỉnh cũng giết phút đi rồi cướp lấy vàng bạc châu báu của bọn họ mà chia nhau.

Bọn binh sĩ lớn tiếng reo hò, tới tấp rút trường đao, dắt ngựa nhảy lên yên.

Lát sau tiếng vó ngựa dồn dập chạy đi. Những đội Hỏa thương thủ rầm rộ kéo vào thành Mạc Tư Khoa.

Tô Phi Á lại dặn dò tên phó đội trưởng kia:

- Cả người cũng tranh đoạt từng khách khí gì cả. Điều khẩn yếu là chớ để xảy cuộc xung đột với những đội Hỏa thương ở các doanh kia, cần làm sao cho chúng hợp tác với mình cùng đi đánh cướp.

Nàng dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Khi người dẫn quân vào điện Cẩm Linh thì bắt lấy Thái hậu và Bửu Dực. Bao nhiêu vàng bạc châu báu trong cung người giữ cả lấy. Ta ban thưởng cho người tất.

Phó đội trưởng cả mừng, tuân lệnh đi ngay.

Tô Phi Á thở phào một cái. Nàng cảm thấy toàn thân bất lực, ngồi phệt xuống thêm đá nói:

- Một quá!

Vì Tiểu Bảo nói:

- Tại hạ dẫu Công chúa vào trong kia nghỉ một lúc.

Tô Phi Á lắc đầu, nàng ngồi lát nữa rồi nói:

- Chúng ta lên chòi xem sao.

Toàn thể Liệp cung đều xây bằng đá ong. Ngoài cung xây một cái chòi cao tám, chín trượng. Nguyên cái chòi này dùng làm nơi dòm ngó tình hình bên địch.

Nên biết nước La Sát trước khi lập quốc. Mạc Tư Khoa đại công tước đánh dẹp quần hùng, tự lập làm Hoàng đế. Đa hoàng ở tiền triều sợ khi mình đi săn bắn, bọn cừu địch sẽ thừa cơ kéo đến tập kích, nên mới dựng tòa Liệp cung ở ngoài thành Mạc Tư Khoa.

Tô Phi Á dẫn Vì Tiểu Bảo cùng Song Nhi trèo lên lầu trên chòi nhìn về phía tây thì chỉ thấy những chấm đèn lửa trong thành Mạc Tư Khoa, dường như cảnh tượng rất yên bình giữa lúc đêm khuya.

Tô Phi Á trong lòng hồi hộp cất tiếng hỏi:

- Sao ta không thấy họ đánh nhau gì hết? Hay là bọn chúng hoảng sợ không dám hành động?

Vì Tiểu Bảo chẳng hiểu gì về tư cách quân La Sát, gã cũng không hay bọn Hỏa thương thủ có rút lui hay không, đành an ủi nằng:

- Công chúa đừng sợ! Đừng sợ!

Tô Phi Á lại hỏi:

- Sao người biết cho bọn binh sĩ giết người, cướp của đoạt con gái là có thể giết Hoàng thái hậu và giết Bỉ Đắc?

Vì Tiểu Bảo mỉm cười đáp:

- Ở bên Trung Quốc trước nay đều thế cả.

Gã nhớ lại ngày trước ở thành Dương Châu đã được nghe những người già cả nói về tình hình quân Mãn Thanh lúc vào công phá thành trì.

Sau khi quân Thanh vào trong quan ải rồi liền vấp phải sức kháng cự rất mãnh liệt của người Hán tại khu vực Giang Tô. Thành Dương Châu càng phòng thủ kiên cố không sao hạ được. Bọn tướng soái Mãn Thanh liền chuẩn cho quân sĩ sau khi phá được thành tha hồ gian dân phụ nữ, cướp bóc tiền tài trong một thời hạn mười ngày. Vụ "Dương Châu thập nhật" này thê thảm vô cùng!

Vì Tiểu Bảo sinh trưởng ở Dương Châu, từ thuở nhỏ gã đã được nghe nhiều người nhắc tới quân Thanh không phá được thành, chủ soái phải hứa cho binh sĩ hạ thành rồi tha hồ cướp tiền bạc và phụ nữ. Do đó quân sĩ hết sức tấn công và thành đại sự.

Sau gã đến Bắc Kinh lại nghe người ta kể chuyện đám bộ hạ của Lý Tự Thành cướp bóc tiền tài, bắt hiếp phụ nữ. Trương Hiến Trung cố vũ bọn thuộc hạ đánh thành cũng hứa lời cho cướp bóc ba ngày.

Bữa nay gã thấy bọn quân sĩ ở Hỏa thương doanh không dám tạo phản, chợt nhớ đến chuyện ngày trước lấy năm chữ "Thưởng tiền thưởng nữ tử" (cướp tiền bạc và phụ nữ) dùng làm chân ngôn để khuyến khích binh sĩ.

Năm chữ chân ngôn vừa nói ra quả nhiên đối với bọn binh sĩ nước La Sát cũng ứng nghiệm như thần, chẳng khác gì ở Trung Quốc.

Đột nhiên một tiếng nổ "đoàng" phá tan bầu không khí tĩnh mịch lúc đêm khuya. Đó là tiếng súng từ thành Mạc Tư Khoa vọng lại.

Tô Phi Á cả mừng reo lên:

- Bọn chúng động thủ rồi!

Nàng chú ý nhìn ra thấy trong bóng đêm tối mò, đột nhiên tại thành Mạc tư Khoa khói lửa bốc lên ngùn ngụt.

Vì Tiểu Bảo cả mừng nói:

- Bọn chúng đang phóng hỏa. Thế là được rồi! Giết người phóng hỏa thường đi đôi với nhau.

Chẳng bao lâu đã thấy trong thành Mạc Tư Khoa bốc cháy tứ phía. Mė đông khói đen ngùn ngụt, mė tây lửa sáng rực trời.

Tô Phi Á hô lớn:

- Bọn chúng giết người phóng hỏa rồi! Tiểu Bảo! Người thật là thông minh, nghĩ ra diệu kế này.

Vì Tiểu Bảo mỉm cười nghĩ thầm:

- Nói về chuyện giết người phóng hỏa, tạo phản làm loạn, thì bản lĩnh của người Trung Quốc ta còn giỏi hơn gấp trăm lần bọn quỷ La Sát. Kế hoạch này có chi là lạ? Ở Trung Quốc thường xảy ra như cơm bữa.

Tô Phi Á lại nói:

- Người bảo bọn chúng hạ sát đội trưởng và bọn tiểu đội trưởng, chúng đã làm rồi. Bây giờ chúng có muốn quay lại với triều đình cũng không được nữa. Tiểu hài tử thông minh thật! Quan lớn của Trung Quốc quả nhiên đáo để!

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Cái đó bất quá là sợi tơ sợi chỉ buộc chân voi.

Tô Phi Á hỏi:

- Người nói thế là nghĩa làm sao?

Vì Tiểu Bảo cười ha hả đáp:

- Thế nghĩa là mình dùng thuật nhỏ mọn mà giữ chúng không trở mặt được.

Gã lại mắng thăm bọn người La Sát ngu dốt chẳng có học vấn gì.

Nguyên bọn lục lâm bên Trung Quốc gặp trường hợp có người anh em mới nhập đảng thì chúa đảng sai hã đi giết người gây nên án mạng, để hã phạm tội sát nhân, từ đó không dám đi đầu cáo nữa.

Trong truyện Thủy Hử, Lâm Xung lên Lương Sơn Bạc nhập bọn, Vương Luân cũng bảo hã đi giết người, gây ra án mạng, để sau này hã muốn phản đảng, đầu thú quan nha cũng không được nữa.

Vì Tiểu Bảo từng nghe chuyện này đã quen tai, bây giờ gặp dịp đem ra áp dụng. Gã tự nhủ:

- Những kế hoạch của người Trung Quốc, bọn quý La Sát chẳng hiểu một tý gì. Xem chừng bọn chúng tuy hung bạo, dã man, nhưng cũng không khó bề đối phó.

Tô Phi Á thấy khói lửa trong thành Mạc Tư Khoa mỗi lúc một bốc lên to, bỗng trong lòng nàng lại nảy ra mối lo khác. Nàng không hiểu sau khi bọn quan binh Hỏa thương doanh loạn sát và cướp bóc, quang cảnh trong thành sẽ ra sao? Nàng liền hỏi Vì Tiểu Bảo:

- Đốt lửa giết người, cướp tiền bạc cùng phụ nữ rồi làm gì?

Vì Tiểu Bảo chưng hửng. Gã chỉ biết muốn tạo phản thì cần dung cho bọn binh sĩ giết người, cướp tiền bạc cùng phụ nữ, nhưng sau đó phải làm gì thì gã không hiểu, đành hàm hồ đáp:

- Cái đó dễ lắm! Cướp đủ rồi thì thôi không cướp nữa. Giết người nhiều rồi thì dừng tay.

Tô Phi Á chau mày nghĩ bụng:

- Đó không phải là một biện pháp.

Trong lúc nhất thời nàng không biết làm thế nào?

Ba người đứng trên chòi coi một lúc rồi trở về tẩm cung chờ tin tức.

Sáng sớm hôm sau, tên phó đội trưởng Hỏa thương doanh là Phi Điều Đa La dẫn một tiểu đội người ngựa đến báo cáo với Tô Phi Á là đội Hỏa thương trong

hai chục doanh đêm qua đã tuân theo mệnh lệnh của nữ Đa hoàng cướp được rất nhiều vàng bạc và mỹ nữ. Đa lý trát là Na Đạt Lệ Á đã bị giết rồi.

Tô Phi Á mừng rỡ vô cùng. Nàng nhảy lên tung tung hỏi:

- Giết chết Na Đạt Lệ Á rồi ư? Còn Bỉ Đắc thì sao?

Phi Diêu Đa La đáp:

- Bỉ Đắc đã bị bắt, hiện giam ở dưới hầm rượu ở trong điện Cẩm Linh.

Tô Phi Á reo hò:

- Tuyệt diệu! Tuyệt diệu!

Lại nghe tiếng vó ngựa dồn dập. Đại đội nhân mã rầm rộ kéo đến.

Tô Phi Á biến sắc thất kinh:

- Bọn người nào vậy?

Phi Diêu Đa La đáp:

- Đây là các bậc vương công đại thần, tướng quân ra nghênh đón bệ hạ về thành để lên ngôi báu.

Tô Phi Á cao hứng như mở cờ trong bụng. Nàng ôm lấy Vi Tiểu Bảo hôn vào má gã chùn chụt luôn mấy cái rồi khen ngợi:

- Tiểu tử ở Trung Quốc nghĩ được kế hoạch tuyệt diệu!

Tiếng vó ngựa dừng lại ở ngoài cổng liệp cung. Tiếp theo là tiếng giấy lợp cộp. Đoàn người tiến vào cung.

Đi đầu là đại thần: Ba Đa Ni Tư thân vương. Y chạy đến trước mặt Tô Phi Á khom lưng nói:

- Thưa Công chúa! Vương công quý tộc, đại tướng quân nước La Sát đồng tâm nhất trí quyết nghị rước Tô Phi Á Công chúa lên ngôi Đa hoàng để dẹp yên phản loạn, khôi phục hòa bình.

Tô Phi Á vẻ mặt hớn hở tươi cười gật đầu hỏi:

- Tên đầu đảng phản nghịch là Na Đạt Lệ Á đã bị giết rồi phải không?

Ba Đa Ni Tư thân vương khom lưng đáp:

- Na Đạt Lệ Á nhiều loạn quốc gia, sát hại trung lương, đã bị chém đầu.

Tô Phi Á nói:

- Hay lắm! Vậy chúng ta trở về điện Cẩm Linh.

Các đại thần tiền hô hậu ủng rước Tô Phi Á trở về thành Mạc Tư Khoa.

Chỉ trong khoảnh khắc, Liệp cung yên lặng như tờ, chỉ còn lại hai người là Vi Tiểu Bảo và Song Nhi.

Vi Tiểu Bảo trong lòng tức giận cất tiếng thóa mạ:

- Con mẹ nó! Công chúa La Sát làm thế này thì ra qua cầu rồi rút ván, ôm vợ rồi bỏ rơi mẹ mối. Y lên làm nữ Sa hoàng rồi chẳng cần đến bọn ta nữa.

Song Nhi mỉm cười nói:

- Phải chăng tướng công mong được nữ Sa hoàng phong cho làm nam Hoàng hậu?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Ủa! Cô hỏi móc ta rồi! Ta phải bắt cô mới được.

Gã nói rồi nhảy xổ lại.

Song Nhi bật tiếng cười khúc khích, né mình tránh khỏi.

Hiện thời đang gặp tiết đầu mùa hạ, khí trời ấm áp, hoa cỏ ở Liệp cung đẹp như gấm. Bách điều thi nhau riu rít. Có điều hoa cỏ cùng chim muông nước La Sát khác hẳn với Trung Quốc. Màu hoa tươi đẹp mà không thơm. Tiếng chim quang quác chứ không ôn hòa.

Vi Tiểu Bảo xuất thân ở chốn thôn dã chẳng hiểu gì về phong cảnh trời đất. Gã cùng Song Nhi ở Liệp cung chơi đùa đủ đờn với nhau mà không bị ai đến quấy nhiễu nên gã cũng cảm thấy khoan khoái.

Hai người sống cuộc đời bình tĩnh như vậy được bảy, tám ngày thì Tô Phi Á đột nhiên phái một tiểu đội đến đón vào cung.

Vi Tiểu Bảo được đưa thẳng đến tẩm cung của Tô Phi Á. Gã thấy nàng đầu tóc xõa xượi, vung chân đá bình bình, đồ vật vỡ loảng choảng. Nguyên nàng đang nổi cơn nóng giận.

Tô Phi Á ngó thấy Vi Tiểu Bảo đến liền lộ vẻ mừng rỡ nói:

- Quan lớn ở Trung Quốc mau đến đây để nghĩ kế và quyết định chủ ý.

Vi Tiểu Bảo bụng bảo dạ:

- Thị mà không gặp phải vấn đề nan giải thì còn nhớ gì đến mình? Phèn này ta phải bắt bí chứ không chịu nghĩ kế hoạch một cách dễ dàng cho thị như trước nữa.

Gã liền hỏi:

- Nữ Sa hoàng bệ hạ! Bệ hạ có điều chi nan giải?

Tô Phi Á lắc đầu quay quạ đáp:

- Ta... không phải... nữ Sa hoàng. Bọn chúng không chịu... để ta làm nữ Sa hoàng.

Nàng ấp úp hồi lâu mới nói rõ được vấn đề cho Vi Tiểu Bảo nghe.

Nguyên nước La Sát xưa nay đã có lệ luật: Đàn bà con gái không thể làm Sa hoàng được. Hoàng Thái hậu Na Đạt Lệ Á tuy bị giết rồi, nhưng vẫn còn một phe rất lớn những đại thần, tướng quân ủng hộ Sa hoàng Bỉ Đắc, họ kiên quyết không chịu phế bỏ y.

Hiện nay những vụ rối loạn trong thành đã trở lại yên tĩnh. Tô Phi Á tuy được đội Hỏa thương hết mình ủng hộ, nhưng bọn đại thần đã chuẩn bị rồi, nàng có muốn hiệu triệu đội Hỏa thương làm loạn cũng không phải chuyện dễ dàng.

Mấy bữa nay trong điện Cẩm Linh hội họp liên miên. Các vương công đại thần chia làm hai phe. Một phe ủng hộ Tô Phi Á. Một phe ủng hộ Bỉ Đắc. Hai bên giữ thế căng trì không sao đi đến được quyết định dứt khoát.

Thực ra những vương công đại thần dù ủng hộ Công chúa Tô Phi Á, hay ủng hộ Đa hoàng Bửu Đắc cũng chỉ vụ lợi cho thân mình.

Phe ủng hộ Đa hoàng Bửu Đắc đều là đại thần tướng quân hiện đang nắm thực quyền. Chúng sợ nữ Đa hoàng lên ngôi, nàng sẽ thay người mới vào. Còn phe ủng hộ Tô Phi Á là quý tộc cùng quân nhân bất đắc chí. Họ mong Công chúa lên ngôi để mình được hưởng công lao.

May mà Tô Phi Á được đội Hỏa thương doanh ủng hộ, có binh quyền trong tay, nên phe Đa hoàng không dám làm gì.

Nhưng phe Đa hoàng lại chỉ huy đạo kỵ binh Kha Tát Khắc rất tinh nhuệ là một lực lượng không phải tầm thường.

Nếu hai phe xảy cuộc chiến đấu thì khó mà biết trước phe nào thắng phe nào.

Vi Tiểu Bảo lẩm bẩm:

- Mình có hiểu cóc gì về quốc gia đại sự thì còn nghĩ ra kế hoạch thế đếch nào được? Chỉ có chuyện chuẩn đi là hơn, cắt con mẹ nó về nước để tránh khỏi hai phe hỗn chiến làm cho Vi Tiểu Bảo nát như tương La Sát.

Gã lão liên cặp mắt đáp:

- Vụ này dễ lắm. Dĩ nhiên tại hạ có biện pháp, nhưng nữ Đa hoàng phải chịu điều kiện của tại hạ mới được.

Tô Phi Á cả mừng vội hỏi:

- Điều kiện gì? Người muốn sao ta cũng nghe hết. Phải chăng người muốn làm nam Hoàng hậu của ta?

Vi Tiểu Bảo trong lòng kinh hãi nghĩ thầm:

- Vụ này mình chịu không dám lãnh giáo. Muốn lấy vợ thì lấy A Kha hay hơn nhiều. Bằng không thì con tiểu nha đầu Song Nhi cũng còn khá hơn cô gái La Sát đây mình lòng lá.

Gã cười đáp:

- Tại hạ làm nam Hoàng hậu của nữ Sa hoàng dĩ nhiên là hay lắm nhưng nếu làm thế thì bệ hạ lại không thành nữ Sa hoàng nữa.

Tô Phi Á hỏi ngay:

- Vì lẽ gì người làm nam Hoàng hậu lại khiến ta không thể làm nữ Sa hoàng được?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Nguyên nhân đó là... Con mẹ nó dĩ đực không nở hoa.

Trong lúc thăng thốt gã không nghĩ ra được vì nguyên nhân gì cho hợp lý, liền buột miệng nói đại một câu châm ngôn của địa phương Dương Châu.

Dĩ nhiên Tô Phi Á chẳng hiểu gì. Nàng hỏi:

- Phải chăng người Trung Quốc làm nam Hoàng hậu khiến cho bọn người La Sát không hài lòng?

Câu này vô tình đã giúp ý kiến cho Vi Tiểu Bảo. Gã đáp:

- Đúng thế! Bọn đàn ông La Sát tự cho mình là đẹp trai sao lại không được làm nam Hoàng hậu? Mà phải để người ngoại quốc vào làm? Bọn họ sẽ thù ghét Công chúa và đánh lại ngay.

Tô Phi Á cho là phải, liền hỏi:

- Vậy người muốn làm gì ta cũng ưng hết?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Một là tại hạ muốn làm quan lớn. làm tướng quân ở nước La Sát.

Tô Phi Á nói:

- Cái đó dễ lắm! Ta được lên làm nữ Sa hoàng rồi liền phong cho người tước Bá và làm tướng quân. Người thống lãnh đội quân Thát Đát. Người mặt vàng, mũi tẹt, đội kỵ binh Thát Đát cũng mặt vàng, mũi tẹt. Bọn họ sẽ phục người.

Vi Tiểu Bảo lại nói:

- Hai là Công chúa không đánh nhau với Hoàng đế Trung Quốc, viết một phong thư đưa cho tại hạ đem về Bắc Kinh. Nữ Sa hoàng nước La Sát cùng Hoàng

để Trung Quốc kết bạn thân với nhau, ôm nhau, hôn nhau. Quân Trung Quốc lợi hại lắm! Tên nào cũng biết ma pháp, chỉ điểm ngón tay một cái là quân La Sát không cử động được. Nếu hai bên đánh nhau là người La Sát phải chết hết. Tại hạ yêu thương Công chúa mà Công chúa chết đi, tại hạ phải khóc nhiều.

Tô Phi Á nghe gã nói vậy rất lấy làm cảm động. Nàng đã được trông thấy Song Nhi ra tay điểm huyết phó đội trưởng và sáu tên chánh phó tiểu đội trưởng khiến chúng không cử động được. Nàng không hiểu đây là môn võ công thượng thừa ở Trung Quốc, khó mà học được, cả Vi Tiểu Bảo cũng không làm nổi. Nàng cho là người Trung Quốc biết ma pháp thật. Nếu nàng đánh nhau với Hoàng đế ở Trung Quốc tất bị thua ngay. May được một thằng nhỏ Trung Quốc tỏ mối chân tình với nàng.

Tô Phi Á nghĩ vậy liền dang tay ôm Vi Tiểu Bảo vào lòng, hôn gã một cái thật đậm đà. Nàng nói:

- Thằng nhỏ Trung Quốc kia! Ta đã yêu ngươi. Phải rồi! Quân La Sát là bạn tốt với quân Trung Quốc chứ không đánh nhau.

Nàng lại hôn gã đánh chụt một cái rồi hỏi:

- Ngươi còn muốn gì nữa không?

Vi Tiểu Bảo ngẫm nghĩ một chút rồi đáp:

- Tại hạ không muốn gì nữa.

Tô Phi Á nói:

- Hay lắm! Ngươi dạy ta mau: Dùng cách gì để lên làm nữ Sa hoàng.

Vi Tiểu Bảo lẩm bẩm:

- Vụ này khó quá biết làm thế nào?

Gã liền kéo dài câu chuyện bằng cách hỏi lảng nhãng đến mọi việc ở triều đình nước La Sát.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ vẫn chẳng ra được kế gì, gã liền giả vờ không hiểu ngôn ngữ của Công chúa.

Tô Phi Á vốn là cô gái thông minh. Dần dần, nàng phát giác ra gã giả dối.

Về mặt rất khó coi, nàng đáp:

- Người mà lừa gạt ta là ta giết người đó.

Vì Tiểu Bảo hoang mang vội đáp:

- Không lừa gạt đâu! Không lừa gạt đâu!

Tô Phi Á lại hỏi:

- Vậy dùng cách gì cho ta lên làm nữ Sa hoàng.

Vì Tiểu Bảo ấp úng:

- Cái đó... cái đó...

Tô Phi Á hỏi:

- Cái đó làm sao? Trong triều một phái ủng hộ ta, lại một phái phản đối ta. Nếu hai phái xảy cuộc đánh nhau, phái ta thua thì làm thế nào?

Vì Tiểu Bảo nghe nói trong triều đình La Sát có hai phe đối nghịch nhau, gã chợt nhớ tới tiểu Hoàng đế Khang Hy đã kể chuyện ngày trước đức Thái tổ Hoàng đế Mãn Châu lập ra bốn chức bồi lặc. Đại bồi lặc là Đại Thiện, Nhị bồi lặc là A Mãn. Tam bồi lặc là Mãng Cổ Nhĩ Thái, Tứ bồi lặc là Hoàng Thái Cực. Trong đám này có A Mãn là cháu còn ba người kia đều là con.

Bốn vị bồi lặc đều có quyền rất lớn mà cũng tranh dành với nhau. Sau Tứ bồi lặc Hoàng Thái Cực lật đổ cả ba vị đối lập kia rồi lên nối ngôi lớn.

Gã nghĩ tới vụ này liền đáp:

- Cả Công chúa lẫn Bỉ Đắc cùng làm Sa hoàng. Sau này sẽ tẩy dần, giết hết các đại thần cùng tướng quân có ý phản đối Công chúa. Kế đó giết cả Bỉ Đắc là ngôi nữ Sa hoàng về tay Công chúa.

Tô Phi Á cho là diệu kế, nhưng còn điều các vị đại thần đều nói con gái không thể làm Sa hoàng được mới thật khó chịu. Nàng liền đem tình hình này nói cho Vì Tiểu Bảo nghe.

Vì Tiểu Bảo nghĩ tới Thanh triều lúc mới mở nước. Thuận Trị Bảo Hoàng gia còn là một vị tiểu Hoàng đế, quyền bính đều ở trong tay Nhiếp Chính Vương Đa Nhĩ Cổn. Gã liền nói:

- Công chúa đừng làm nữ Đa hoàng vội, hãy làm Nhiếp Chính Vương trước đã.

Tô Phi Á hỏi:

- Nhiếp Chính Vương là cái gì?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Nhiếp Chính Vương không phải Đa hoàng nhưng lại nắm được nhiều quyền bính, còn Đa hoàng chỉ là hư vị chứ không thực quyền, nên các quan đều sợ hãi và nghe lệnh Nhiếp Chính Vương, chứ không nghe lời Đa hoàng.

Tô Phi Á cả mừng reo:

- Hách là xù! Hách là xù!

*** vietkiem.com ***